

A woman's silhouette is shown in profile, facing right, against a warm, glowing background of orange and red light. The light appears to be coming from behind her, creating a soft glow around her head and shoulders. The overall mood is mysterious and dramatic.

MARY
HIGGINS
CLARK

Llegat
mortal

Un nou thriller
de la mestra del suspens

edicions

62

MARY HIGGINS CLARK

Llegat mortal

Traducció d'Esther Roig

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *As Time Goes By*
Copyright © 2016 by Nora Dunkin Enterprises, Inc.
Tots els drets reservats. Publicat per acord
amb l'editor original Simon & Schuster, Inc.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment
d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: gener del 2017

© de la traducció: Esther Roig Giménez, 2017

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s.l.
Aragó, 390. 08013 Barcelona
Imprès a CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 24.803-2016
ISBN: 978-84-297-7560-0

—I ara la tanda d'anuncis de sempre —va dir la Delaney Wright en veu baixa al company amb qui presentava les notícies de les sis de la WRL—. L'un més fascinant que l'altre.

—Ens paguen el sou —va recordar en Don Brown, amb un somriure.

—Ja ho sé, i sort que en tenim —va dir la Delaney alegrement, mirant-se al mirall.

No estava segura que la brusa de color morat fosc que havia escollit l'encarregada de vestuari no contrastés excessivament amb la pell clara, però quedava bé amb els seus cabells negres fins a l'espatlla. I l'Iris, la seva maquilladora preferida, havia fet una gran feina accentuant els ulls marró fosc i les pestanyes llargues.

El director va començar el compte enrere.

—Deu, nou... tres, dos...

Quan va dir «u», la Delaney va començar a llegir.

—Demà al matí començarà la selecció del jurat en el judici de l'antiga professora d'institut de quaranta-tres anys Betsy Grant, al jutjat del comtat de Bergen, a Hackensack, Nova Jersey. Grant serà jutjada per l'assassinat

del seu marit milionari, el doctor Edward Grant, que tenia cinquanta-vuit anys en el moment de morir. Estava afectat per Alzheimer precoç. L'acusada s'ha declarat sempre innocent. El fiscal manté que ella estava cansada d'esperar que es morís. Ella i el fill del doctor són els cohereus de la fortuna, que s'ha valorat en més de quinze milions de dòlars.

—I ara una notícia més alegre —va començar en Don Brown—. Aquesta és la mena d'història que ens encanta presentar. —Les imatges van començar a aparèixer a la pantalla. Tractava del retrobament d'un home de trenta anys amb la seva mare biològica.

—Feia deu anys que ens buscàvem —deia un tal Matthew Trainor, somrient—. Gairebé em sentia com si em cridés. Necessitava trobar-la.

Tenia el braç per sobre de les espatlles d'una dona grassa d'uns cinquanta anys. Els cabells ondulats naturals li emmarcaven una cara bondadosa. Els ulls de color avellana brillaven amb llàgrimes no vessades.

—Tenia dinou anys quan vaig tenir en Charles. —Va callar i va mirar el seu fill.— Per mi sempre va ser en Charles. Pel seu aniversari li comprava joguines i després les donava a una associació de beneficència infantil. —Li tremolava la veu quan va afegir:— M'agrada el nom que li van posar els seus pares adoptius. Matthew significa 'regal de Déu'.

Al final del segment, en Matthew tornava a parlar.

—Que jo recordi, sempre vaig sentir una necessitat. Necessitava saber qui eren els meus pares biològics, sobretot la meva mare.

Feia una abraçada a la Doris Murray, que es posava a plorar.

—És impossible explicar com he trobat a faltar el meu fill.

—Una història entendridora, oi, Delaney? —va preguntar en Don Brown.

La Delaney només va poder assentir. Sabia que el nus que tenia a la gola estava a punt de fondre's en un devessall de llàgrimes.

En Don va esperar uns segons que contestés, però després de mirar-la amb estranyesa va continuar parlant.

—Vegem què ens ha de dir el nostre home del temps, Ben Stevens.

—Don, em sap molt de greu —va dir la Delaney, un cop acabat el programa—. M'he emocionat tant amb aquella història que no estava segura de mi mateixa. Em feia por esclatar a plorar, com la mare.

—A veure si d'aquí a sis mesos encara es parlen —va dir en Don, secament. Va enretirar la cadira.— Per avui hem acabat.

Al plató del costat, a través de la paret de vidre, podien veure el conductor de les notícies nacionals, en Richard Kramer, en antena. La Delaney sabia que en Don era el candidat a ocupar el lloc d'en Kramer quan es jubilés. Es va aixecar, va sortir del plató, va passar pel seu despatx i es va canviar la brusa morada per una samarreta de ioga. Estava substituint la Stephanie Lewis, la copresentadora titular, que s'havia posat malalta. La Delaney estava contenta de poder informar del judici de la Betsy Grant. Estava convençuda que seria emocionant.

Va agafar la bossa de mà i, tot responent a un seguit de «Fins demà, Delaney», va baixar per tot de passadissos llargs i va sortir a Columbus Circle.

Per molt que li agradés l'estiu, a la Delaney li venia de gust que arribés la tardor. «Després del Dia del Treball, Manhattan es posa en marxa», va pensar, i llavors es va adonar que s'havia distret del que l'amoinava. La peça sobre l'adopció havia esquinçat els murs que sempre havia intentat construir al seu voltant per impedir que aquell tema la tornés a obsessionar.

Necessitava localitzar la seva mare biològica. En James i la Jennifer Wright l'havien adoptat poques hores després d'haver nascut, i els seus noms figuraven a la partida de naixement. Havia nascut amb l'ajut d'una llevadora. La dona que havia facilitat l'adopció era morta. No hi havia rastre del nom de la llevadora. El seu naixement s'havia inscrit a Filadèlfia.

Aparentment era en un punt mort. Però sabia que havia de prendre una decisió. Havia sentit a parlar d'un detectiu retirat que estava especialitzat en casos difícils com el seu. Estava tan capficada quan va començar la caminada d'un quilòmetre i mig de tornada a casa que gairebé va passar de llarg de la Cinquena Avinguda.

Al carrer 54 va girar cap a l'est. El seu pis, en un dels edificis antics, era contigu al pis on havia viscut Greta Garbo, la llegendària actriu dels anys trenta. Després d'un dia especialment frenètic a l'estudi, a la Delaney sovint li passava pel cap la famosa citació de la Garbo «Vull estar sola».

Li va obrir la porta en Danny, el porter que sempre

somreia. El pis de la Delaney era força gran, amb tres habitacions, però no tenia res a veure amb la gran i elegant casa on havia crescut a Oyster Bay, Long Island. La noia va deixar la bossa, va agafar una aigua Perrier de la nevera i es va asseure en una butaca còmoda tot repenjanent els peus en un escambell.

A la taula de l'altre extrem de la sala hi havia una gran foto familiar presa quan ella tenia tres anys. Estava asseguda a la falda de la mare, al costat del pare. Els seus tres germans eren darrere, l'un al costat de l'altre. Els seus cabells foscos arrissats i els ulls marrons saltaven a la vista en la suposada foto familiar. Els altres tenien diversos tons de cabells rossos rogencs i els ulls de diferents tons de blau clar i avellana.

Era un record viu. La primera vegada que va veure la foto es va posar a plorar.

—Per què no m'assemblo a vosaltres? —va somicar.

Va ser llavors que li van dir que era adoptada. No amb aquestes paraules, però, de la millor manera que van poder, els seus pares li van explicar que, quan ella era molt i molt petita, desitjaven molt tenir una nena i que va entrar a formar part de la família tot just néixer.

El mes passat havien celebrat una gran reunió familiar a Oyster Bay arran del setanta-cinquè aniversari de la seva mare. En Jim va venir de Cleveland, en Larry de San Francisco i en Richard de Chicago, amb les seves esposes i els seus fills. Va ser un moment molt feliç. Els seus pares se n'anaven a viure a Florida. Havien regalat els mobles que no necessitaven, i la Delaney i els

seus germans havien triat el que es volien endur. Ella havia agafat algunes peces petites que cabien al seu pis.

Va tornar a mirar la foto familiar i va visualitzar la mare que no havia conegut. «Em dec assemblar a tu?», va pensar.

Va sonar el telèfon. La Delaney va mirar al sostre amb desesperació, però després va veure qui trucava. Era en Carl Ferro, el productor del programa de les sis. La seva veu era exultant.

—La Stephanie ha agafat una feina amb NOW News. Estem tots molt contents. Començava a ser una... —va callar un moment—... autèntica tocada de nassos. No sé per què, però es pensava que en sabia més que la Kathleen. —La Kathleen Gerard era la productora executiva del Departament de Notícies.— Demà ens arribarà la seva renúncia. Ets la nostra nova copresentadora amb en Don Brown. Enhorabona.

La Delaney va esbufegar.

—Quina alegria, Carl! No sé què dir! —Després va afegir:— L'única cosa que em sap greu és no poder assistir al judici Grant com a periodista.

—Encara volem que hi vagis. Farem servir una rotació de coconductors fins que s'acabi el judici. Ets una bona periodista. Aquesta mena de judicis són el teu fort.

—No es pot demanar més, Carl. Moltes gràcies —va dir la Delaney.

Però quan va haver penjat, va tenir un moment sobtat d'inquietud. La seva antiga mainadera, que es deia Bridget O'Keefe, tenia una dita: «Quan tot sembla anar massa bé, és que vénen mal dades».